

Sygn. akt VII U 645/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: Beata Gawrońska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2014 r. w Warszawie

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 marca 2012 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. VII U 645/12

UZASADNIENIE

W dniu 11 kwietnia 2012 r. **ubezpieczona A. B.** wniosła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 22 marca 2012r. znak (...) odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, iż zaskarżona decyzja jest błędna bowiem z powodu występujących u niej zaburzeń neurochirurgicznych związanych chorobą kręgosłupa nie jest zdolna do wykonywania pracy. Z przyczyn wskazanych powyżej odwołująca wniosła o rozpoznanie sprawy przez Sąd Okręgowy (k. 2 a.s)

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 8 maja 2012 r., **organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)** **Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, iż ubezpieczona złożyła wniosek do ZUS o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W dniu 10 grudnia 2010 r. ZUS wydał wobec A. B. decyzję, która odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. ZUS podkreślił, iż wyrokiem z dnia 19 grudnia 2011 r. sygn. akt VII U 175/11, Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie uchylił decyzję organu rentowego z dnia 10 grudnia 2010 r. i przekazał sprawę organowi rentowemu do ponownego rozpoznania. Następnie odwołująca została skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 14 marca 2012 r. uznała badaną za zdolną do pracy. W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej, organ rentowy wydał decyzję z dnia 22 marca 2012 r., którą ponownie odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zdaniem ZUS odwołująca

nie spełnia podstawowego warunku przyznania świadczenia rentowego albowiem nie jest osobą niezdolną do pracy, a wobec powyższego jej odwołanie od zaskarżonej decyzji jest bezzasadne (k. 3 a.s)

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2010 r., ubezpieczona A. B. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 167 a.r).

W toku postępowania ww. została skierowana na badania do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 15 października 2010 r., ustalił, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. (k. 81 a.r).

W toku postępowania z udziałem organu rentowego zgłoszony został przez odwołującą sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 15 października 2010 r. (k. 97 dokumentacji lekarskiej). Z uwagi na powyższe odwołująca została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS. Orzeczeniem z dnia 17 listopada 2010 r., Komisja Lekarska ZUS uznała, iż skarżąca nie jest niezdolna do pracy (k. 177 a.r).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17 listopada 2010r., organ rentowy decyzją z dnia 10 grudnia 2010 r., odmówił ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy (decyzja, k. 181 a.r).

W dniu 18 stycznia 2011 r. A. B. odwołała się od decyzji ZUS z dnia 10 grudnia 2010 r. do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (k. 1 a.s sygn. VII U 175/11). Sprawa odwołującej została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 175/11. Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy w sprawie VII U 175/11, uchylił zaskarżoną decyzję oraz przekazał organowi rentowemu sprawę do ponownego rozpoznania (k. 44 a.s sygn. VII U 175/11).

Wykonując powyższy wyrok, ZUS ponownie skierował ubezpieczoną na badanie lekarskie do Lekarza Orzecznika ZUS. Orzeczeniem z dnia 10 lutego 2012 r. Lekarz Orzecznik ZUS, uznał, iż odwołująca nie jest osobą niezdolną do pracy (k. 205 a.r).

W dalszym toku postępowania z udziałem organu rentowego zgłoszony został przez odwołującą sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 10 lutego 2012 r. Odwołująca została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 14 marca 2014 r. uznała, iż skarżąca jest osobą zdolną do pracy (k. 213 a.r).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 14 marca 2012 r., (...) Oddział ZUS wydał w dniu 22 marca 2012 r. decyzję, na mocy której odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 215 a.r).

A. B. złożyła w dniu 11 kwietnia 2012 r. odwołanie od decyzji ZUS z dnia 22 marca 2012 r. inicjując tym samym niniejsze postępowanie sądowe (k. 2 a.s).

Biorąc pod uwagę stan zdrowia odwołującej, którego ustalenie stanowiło zasadniczą kwestię rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy ustalił, iż u odwołującej w zakresie neurologicznym stwierdza się objawy korzeniowe w odcinku lędźwiowym obustronnie, ograniczenie ruchomości tułowia, zaburzenia chodu, utykanie na kończynę dolną lewą oraz zaburzenia czucia w zakresie L5 i S1. Z punktu widzenia neurologicznego odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy na okres 1 roku tj. do dnia 30 czerwca 2013 r. (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu neurologii z dnia 25 czerwca 2012 r., k. 14 a.s). W ocenie stanu zdrowia odwołującej w internistycznym nie stwierdza się odchyień od stanu prawidłowego w zakresie narządów wewnętrznych. Układ krążenia oraz oddechowy są u odwołującej wydolne. Stan ogólny w tym stan odżywienia ubezpieczonej jest dobry, a wobec tego nie ma postaw do uznania odwołującej z przyczyn internistycznych za co najmniej częściowo niezdolną do pracy (opinia biegłego lekarza specjalisty internisty z dnia 25 czerwca 2012 r., k. 18 a.s).

Na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego ortopedy z dnia 30 listopada 2012 r. Sąd stwierdził, iż u odwołującej występują zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego bez istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu oraz stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii L4-L5. Stan zdrowia odwołującej z przyczyn ortopedycznych czyni ją częściowo niezdolną do pracy okresowo od 25 czerwca 2012 r. do 30 czerwca 2013 r. (k. k. 57-59 a.s.).

W piśmie z dnia 18 grudnia 2012 r. organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy, albowiem na podstawie załączonego stanowiska Przewodniczącego Komisji Lekarskich przy (...) Oddziale ZUS, organ rentowy przyjął, że rozpoznane przez biegłego ortopeda zmiany zwyrodnieniowe bez istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu nie mogą uzasadniać orzeczenia niezdolności do pracy wobec odwołującej.

W toku postępowania, na rozprawie w dniu 11 stycznia odwołująca złożyła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurochirurga, na okoliczność stanu jej zdrowia (k. 84 a.s.) Sąd przychyłając się do wniosków stron, postanowieniem z dnia 11 stycznia 2013 r. dopuścił dowód z opinii biegłego neurochirurga oraz innego biegłego sądowego z zakresu ortopedii (k. 85 a.s.).

Po ponownym badaniu odwołującej w zakresie przyczyn ortopedycznych Sąd ustalił, że odwołująca porusza się, utykając na lewą nogę, jednakże jej chód jest wydolny. U odwołującej stwierdza się dyskretne osłabienie siły mięśniowej po stronie lewej, a także niewielkiego stopnia zanik mięśni łydki lewej. Odwołująca nie leczy się ortopedycznie. Z przyczyn jedynie ortopedycznych odwołująca nie jest jednakże osobą niezdolną do pracy do pracy w jakimkolwiek stopniu. (opinia biegłego ortopedy z dnia 8 marca 2013 r. k. 96-103 a.s.).

Rodzaj schorzeń neurochirurgicznych występujących u ubezpieczonej, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodu z opinii biegłego neurochirurga z dnia 26 kwietnia 2013 r. (k. 116 -117 a.s.) i przyjął, że odwołująca cierpi z powodu przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa w odcinku lędźwiowo- krzyżowym, choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa w odcinku krzyżowo-lędźwiowy, stanie pooperacyjnym leczeniu przepukliny dysku L4-L5 w 2007 r. oraz nawrotnej przepukliny dysku L4-L5. Opisane schorzenia nie powodują jednak takiego upośledzenia funkcji kręgosłupa, które byłoby przyczyną uznania częściowej niezdolności do pracy. Sąd ustalił również, że w razie nasilenia dolegliwości, odwołująca może korzystać z czasowych zwolnień lekarskich i może być poddawana leczeniu farmakologicznemu, ostatecznie także leczeniu operacyjnemu.

Z opinią biegłego ortopedy z dnia 8 marca 2013 r. oraz opinią biegłego neurochirurga z dnia 26 kwietnia 2013 r. nie zgodziła się odwołująca, która przedstawiła w sprawie dodatkową dokumentację medyczną (k. 138-165 a.s.). Biorąc pod uwagę powyższą okoliczność, Sąd zobowiązał opiniującego w dniu 8 marca 2013 r. biegłego sądowego lekarza ortopeda oraz biegłego neurochirurga do sporządzenia opinii uzupełniającej z uwzględnieniem nowej dokumentacji medycznej przedstawionej przez odwołującą. (k. 138 a.s.). Sąd w oparciu o stanowisko biegłego ortopedy przyjął, iż wnioski i dowody zgłaszane przez odwołującą nie wpływają na zmianę ustaleń w zakresie stanu jej zdrowia a tym samym nie powodują uznania odwołującej za osobę niezdolną do pracy w jakimkolwiek stopniu. Ponadto skarżąca może podjąć pracę po przekwalifikowaniu (opinia uzupełniająca biegłego ortopedy z dnia 6 września 2013 r. k. 170-172 a.s.). Nowa dokumentacja złożona przez odwołującą nie powodowała także zmiany oceny zdrowia odwołującej z przyczyn neurochirurgicznych (opinia uzupełniająca k. 182 a.s.).

Po ponownej analizie dołączonego wyniku badań diagnostyki kręgosłupa odcinka piersiowego i L-S Sąd stwierdził, że wyniki nowego badania nie różnią się istotnie od poprzedniego badania i nie mogą stanowić podstaw wpływających na zmianę ustaleń w zakresie zdolności do pracy u odwołującej (na podstawie drugiej opinii uzupełniającej biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii z dnia 3 lutego 2014 r. k. 196-198 a.s.),

Na rozprawie w dniu 28 lutego 2014 r. strona odwołująca wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego neurochirurga na okoliczność ustalenia czy odwołująca jest osobą niezdolną do pracy, jednocześnie odwołująca złożyła kolejną dokumentację lekarską.

Organ rentowy podtrzymał stanowisko w zakresie oddalenia odwołania ubezpieczonej.

W dniu 26 listopada 2013 r. do VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych tutejszego Sądu wpłynęło pismo procesowe odwołującej, wraz z załączoną dokumentacją medyczną zakresie schorzeń ortopedycznych k.187-189 a.s). Ponadto, należy podkreślić, że kolejne wyniki badań składane po około dwóch latach od wydania zaskarżonej decyzji, nie stanowią dowodów na okoliczność niezdolności do pracy odwołującej się na dzień wydania zaskarżonej decyzji, czy złożenia wniosku o rentę. Dodać także należy, że z wnioskiem o rentę odwołująca się wystąpiła już 10 września 2010 r. jedynie z uwagi na ujawnienie się w toku postępowania sądowego uchylono decyzję z dnia 10 grudnia 2010 r. i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania przez organ rentowy. Oznacza to, że Sąd rozpoznając niniejszą sprawę powinien badać stopień naruszenia sprawności organizmu na chwile składania wniosku i wydania decyzji z 2010 r. z uwzględnieniem jego ewentualnego pogorszenia w 2011 i 2012 r. Dopuszczanie dalszych dowodów, zwłaszcza na okoliczności stanu zdrowia z 2014 r. nie było możliwe, gdyż nie zmierzałoby do rozpoznania istoty sporu.

Sąd Okręgowy oddalając wnioski dowodowe odwołującej się miał na względzie treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2013 r. sygn. akt II UK 389/12, w którym wskazano, że dla ustalenia niezdolności do pracy w okresie odległym w stosunku do trwającego procesu decydujące znaczenie mają nie aktualne badania, lecz dokumentacja chorobowa i opinie oraz orzeczenia lekarskie z tego właśnie okresu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy nie dopuszczał już kolejnych dowodów z opinii lekarzy biegłych. Dowody takie nie tylko nie zmierzałyby do ustalenia relewantnych dla postępowania okoliczności, ale nadmiernie przedłużyłyby postępowanie.

Ustaleniu stanu faktycznego Sąd dokonał w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego oraz w aktach sądowych, nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania. W zakresie oceny zdrowia odwołującej się i braku niezdolności do pracy Sąd Okręgowy ustalenia poczynił na podstawie opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów internisty (k. 18 a.s), ortopedy (k. 96, 170-172, 196-198 a.s) oraz neurochirurga (k. 116-117, 182 a.s), które w całości Sąd podzielił. Opinie zostały wydane w oparciu o wyniki badań odwołującej, biegli lekarze są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Jednocześnie na podkreślenie zasługuje fakt, iż opinie wydane przez biegłych specjalistów lekarzy są wyczerpujące i sporządzone w sposób jasny i logiczny.

Sąd Okręgowy podkreśla, iż nie podzielił opinii biegłego sądowego lekarza neurologa z dnia 25 czerwca 2012 r. albowiem naczelnne dysfunkcje organizmu odwołującej nie należały do zakresu jego specjalności. Ponadto Sąd odmówił wiarygodności opinii pierwszego biegłego ortopedy opiniującego w sprawie (k. 57-59 a.s), bowiem zawarte w niej stwierdzenia wskazywały na jedynie pobieżną analizę schorzeń zdrowia występujących u odwołującej i nie uzasadniły w ocenie Sądu przyjętej kwalifikacji niezdolności do pracy wobec odwołującej.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej A. B. **jest niezasadne i podlega oddaleniu.**

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39 poz. 353 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione pozostaje przede

wszystkim od samego faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku).

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „zgodnie z art. 57, ust. 1, pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który - poza wymaganym stażem ubezpieczeniowym - wykaże, że w okresach wskazanych w pkt 3 tego przepisu stał się niezdolny do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)” (Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci dokumentacji medycznej i opinii biegłych lekarzy specjalistów ortopedy, neurochirurga oraz internisty, nie ulega wątpliwości, że ubezpieczona nie spełniała wszystkich ustawowych przesłanek niezbędnych do otrzymania świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy, albowiem nie spełnia podstawowej przesłanki niezbędnej do uzyskania prawa do tego świadczenia, a mianowicie nie została uznana za niezdolną do pracy w jakimkolwiek stopniu ani na dzień złożenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy ani na dzień wydania zaskarżonej decyzji. Ubezpieczona A. B. wprawdzie cierpi na schorzenia zdrowotne, w tym na dolegliwości kręgosłupa oraz na nieznaczne zmiany układu ruchu, jednak wykazane w niniejszych postępowaniu dysfunkcje nie powodowały u niej nawet częściowej niezdolności do pracy na dzień wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy ani na dzień wydania decyzji. W ocenie Sądu dotychczasowe doświadczenie zawodowe ubezpieczonej oraz aktualne samopoczucie i stan zdrowia nie dowodzą niezdolności ubezpieczonej do podjęcia pracy po przekwalifikowaniu.

Opiniujący w sprawie biegli (internista (k. 18 a.s), ortopeda (k. 96, 170-172, 196-198 a.s) oraz neurochirurg (k. 116-117, 182 a.s) w zakresie ich dziedzin specjalizacyjnych jednoznacznie ocenili odwołującą jako osobę zdolną do pracy, a ich opinie jak wskazano powyżej stanowiły dla Sądu wiarygodny, logiczny, kompleksowy i wystarczający dowód rzeczywistego stanu zdrowia odwołującej. W tym miejscu Sąd Okręgowy raz jeszcze podkreśla, iż nie podzielił stanowiska zajętego przez innego biegłego sądowego lekarza ortopedy w opinii k 57-59 a.s, albowiem biegły uznał odwołującą za okresowo niezdolną do pracy przy czym nie wskazał w jakimkolwiek stopniu występowania u odwołującego istotnego naruszenia sprawności organizmu badanej, a zatem nie wykazał zaistnienia okoliczności stanowiącej podstawę zasądzenia świadczenia rentowego.

Sąd Okręgowy uznał opinię biegłego sądowego lekarza neurologa z dnia 25 czerwca 2012 r. za wiarygodną i pozwalającą na ustalenie że po dniu 25 czerwca 2012 r. była ona częściowo niezdolna do pracy. Jednakże niezdolność ta nie może stanowić podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji. Odwołująca się pobierała rentę tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 października 2010 r. po tej dacie odwołująca się nie podlegała ubezpieczeniom społecznym. Skoro według biegłego niezdolność do pracy powstała ponownie od 25 czerwca 2012 r. to należy uznać że powstała ona po okresie dłuższym niż 18 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia. Wobec tego nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 57 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy podziela także pogląd wyrażony w uzasadnieniu Wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 kwietnia 2013 r. sygn. akt III AUa 1592/12 zgodnie z którym, biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS ani lekarza medycyny pracy uprawnionego do wydania orzeczenia o niezdolności do pracy dla potrzeb

pracowniczych. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną, poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku. ***Dlatego też późniejsza zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego nie może stanowić podstawy do uznania decyzji za wadliwą i jej zmiany.*** Zmiana decyzji wskutek ewentualnego spełnienia warunków nabycia prawa do świadczenia w czasie postępowania odwoławczego prowadziłaby do zmiany charakteru postępowania rentowego z administracyjno-sądowego na wyłącznie sądowy.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski odwołującej o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnych biegłych sądowych w tym innego biegłego lekarza neurochirurga. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie tezę Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie zawartą wyroku z dnia 24 stycznia 2013 r. sygn. akt III AUa 1046/12, zgodnie z którą Sąd nie jest zobowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego do czasu, gdy zostanie udowodniona okoliczność korzystna dla strony, a także wtedy, jeśli potrzeba powołania innego biegłego nie wynika z okoliczności sprawy, a jedynie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, a wcześniej sporządzona opinia w sprawie jest prawidłowa.

Konkludując powyższe rozważania zdaniem Sądu Okręgowego brak jest podstaw do zmiany spornej decyzji organu rentowego.

Dlatego też, na podstawie zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych, opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów, które są zbieżne z opiniami lekarzy ZUS, Sąd Okręgowy w myśl dyspozycji powołanego art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.